

Jn 20, 1–9 „Jis turėjo prisikelti iš numirusių“

Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdaliėtė atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūsio angos. Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė jiems: „**Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo.**“

Petras ir tas kitas mokinyš nuskubėjo prie kapo. Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mokinyš pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė kapo rūsį. Pasilenkęs jis mato paliktas drobulės, tačiau į vidų nėjo.

Netrukus iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis įėjo į rūsį ir mato paliktas drobulės ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą. Tuomet įėjo ir kitas mokinyš, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo. **Jis pamatė ir įtikėjo. Mat jie dar nebuvo supratę Rašto, kad jis turėsias prisikelti iš numirusių.**

Evangelijos komentaro autorius – kun. Gintaras Vitkus SJ

„Kristus prisikėlė! Jis tikrai prisikėlė! Aleliuja!“ Toks yra tikrasis Velykų skelbimas! **Tai pati svarbiausia krikščionių skelbiama tiesa, leidžianti pripažinti tris labai svarbius visai mūsų žmonijai dalykus: kad prieš du tūkstančius metų gyvenęs Jėzus iš Nazareto tikrai buvo Dievas, kad jo pažadas prikelti iš mirties kiekvieną, kuris pasitiki juo, nėra tuščias ir kad jau dabar mes sulaukiame Dievo pagalbos ir esame pajėgūs „mažiems prisikėlimams“ iš savo kasdienybės kapų, aklaviečių.**

Bet ar iš tikrųjų Kristus prisikėlė? Pažįstame ne vieną bendraamžį, kuris girdėdamas velykinį sveikinimą atlaidžiai šypsosi mintyse sakydamas: „Taip taip, žinoma, prisikėlė, kokia graži metafora, negi pradėsiu ginčytis ir griauti iliuzinį tavo, mielas bičiuli, tikrovės supratimą!?“ Tokių skeptikų ar net aršiai tokį tikėjimą kritikuojančiųjų ir išjuokiančiųjų netrūksta ir šiandien, kaip netrūko ir pirmaisiais amžiais.

Šios dienos Velykų Evangelija kalba apie pirmuosius atradimus, kurie sukėlė sumaištį ir nerimą. **Kapas tuščias, kūnas dingęs! Gal jis pavogtas?** Kur romėnų sargyba? Kokios

galimos dingimo versijos? Tas dienas aprašantys Biblijos skyriai mums atskleidžia pirminę reakciją ir **vis gilėjančią supratimą apie tai, kas įvyko.**

Šis supratimas ir tikėjimas, kad **Jėzus prisikėlė, atsirado ne iš karto.** Bet neužtruko ilgiau negu kelis mėnesius, o juo labiau dešimtis metų, kol, anot kritikų, krikščionių apologetai **sugebėjo pateikti suformuluotą versiją apie Mokytojo prisikėlimą ir jo ryšį su dieviškumu.** Įsitikinimas, kad Jėzus yra gyvas, įsitvirtino po to, kai Jis, tikrai ant kryžiaus miręs ir tikrai palaidotas, tai vienur, tai kitur susitikimų su jo paties pasirinktais asmenimis metu persmelkdavo juos ramybe, džiaugsmu ir entuziazmu.

Bet prireikė sulaukti dar ir Sekminių šventės, kol pagaliau mokiniai su giliu įsitikinimu ir drąsa pradėjo skelbti Gerąją Naujieną. **Jie skelbė Kristų, nukryžiuotąjį, kurį Dievas prikėlė.** Drąsiai **skelbė tuos du kontrastingus, atrodo, nesuderinamus dalykus:** šiurpinantį mirties įrankį kryžių ir prisikėlimą gyvenimui. **Ir per kelis šimtmečius Romos imperija persiėmė šiuo įsitikinimu.** O tada **Geroji Naujiena pradėjo savo žygį į visą likusį pasaulį.** Nes nuginkluodavo savo esme: „Esate taip mylimi, kad **Dievas nesibodi už jus atiduoti savo gyvybės!** Atsiliepkite į šią meilę! Rizikuokite tikėti.“

Tai, ką Jonas atbėgęs ir įėjęs į kapą „pamatė ir įtikėjo“, tikriausiai buvo susiję su Jėzaus pažadu **sugrįžti pas Jį siuntusį Tėvą.** Pirma Jėzus numetė drobulę, į kurią buvo suvyniotas kūnas, o vėliau atskirai neskubėdamas sulankstė veidą dengusias skraistes. Tik vėliau savo Evangelijos „Prologe“ Jonas suformuluos dar vieną savo tikėjimo išpažinimą: visiems, kurie jį priėmė, jis **davė galią tapti Dievo vaikais,** – tiems, kurie tiki jo vardą <...> Iš jo malonės visi mes esame gavę malonę po malonės... “

Vienas Šv. Rašto tyrinėtojas sako, kad akmuo nuo kapo buvo nuverstas ne tam, kad Jėzus galėtų išeiti, bet kad mes galėtume įeiti į kapą ir pamatyti, jog mirtis neturi galios gyvenimo Viešpačiui.

Velykų rytą ar kitomis dienomis galime nueiti prie Kristaus kapo savo bažnyčioje, pamatyti nuo jo angos nuverstą akmenį ir suvokti, kad **Dievas ir mums, kiekvienam iš mūsų, yra numatęs tokią ateitį, kokios mes nesitikėjome.** Šio įvykio padrąsinti, savo vaizduotėje įeiname ir į savo **gyvenimo laikotarpius ar sritis, kurie yra baugūs, priplėkę ir nykūs it kapo rūšiai.** Įeiname, įsižiūrime ir pamatome ten ne vien kapo tuštumą, bet ir tvarkingai sudėliotas veidą dengusias skraistes.

Visi Jėzaus gyvenimo įvykiai, Jo mirtis ir prisikėlimas, yra liudijimas, kad Jėzus mus gelbsti.

Jėzus yra tas, kurį siuntė Dievas. Kaip sakė popiežius Pranciškus vienoje iš savo velykinių homilijų, „jei su tuo sutinkame, tai įgyjame slaptažodį, kuris padeda atkoduoti tikrovėje slypinčias gyvenimo džiaugsmo versmes, net jei ir manėme, kad mūsų gyvenimas – tai viso labo tik liūdesys, pralaimėjimai ir tamsa. Dievas net ir akmeningoje dykumoje gali užauginti nuostabiausių gėlių“.

Būti krikščionimis – tai matyti ne mirtį, bet Dievo meilę, kuri nugali tą mūsų didžiausią priešę. Paulius, kartodamas pranašų žodžius, šaukia: „Kurgi, mirtie, tavoji pergalė? Kurgi, mirtie, tavasis geluonis?!“ (55). Šiomis Velykų dienomis šis šauksmas teskamba ir mūsų širdyse bei lūpose: „Kristus prisikėlė! Jis tikrai prisikėlė, aleliuja!“ Amen.

.....

KOMENTARAS.

Nereikia būti logikos dėstytoju, kad suprastume šio teksto absurdiškumą.

Čia ne viena, o kelios logikos klaidos. Perskaičius kyla klausimai:

Ar tikrai Jėzus Kristus buvo Dievas?

Kur buvo Dievas dingęs, kas galėjo jį „pavogti“?

Kodėl Jėzus norėjo grįžti pas savo Tėvą?

Kas buvo Jo Tėvas? Dievas ar ...kažkas kitas?

Ar galėjo (gali) žmonės nužudyti Dievą?

„Jėzus yra tas, kurį siuntė Dievas...“ - viena teisingesnė mintis kunigo tekste.

.....

Štai TAIP kompromituojamas Jėzaus Kristaus Mokymas ortodoksinėje krikščionybėje. Manau, kad pats buvęs kunigas Gintaras Vikus turėtų atsiprašyti išėjęs iš darbo visų tikinčiųjų ir ištaisyti savo klaidas nuoširdžiu viešu prisipažinimu, kad klydo, ar buvo suklaidintas. Ne. Jie to nedaro. O gaila. Jis ne vienas klydo. Kiti tebedirba savo vadinamąjį „apaštališkąjį darbą“. Jokiu būdu neakcentuoju jėzuitų, katalikai ortodoksai lygiai taip pat mus klaidina, - pakanka paanalizuoti jų tekstus.